

Arrest

nr. 284 241 van 1 februari 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 oktober 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 11 november 2018 in België aan. Zij dient op 14 november 2018 een verzoek tot internationale bescherming in. Op 22 juni 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep hiertegen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 21 januari 2021 bij arrest nr. 247 901.

1.2. Op 8 maart 2021 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven.

1.3. Verzoekende partij dient op 26 maart 2021 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.4. Op 17 oktober 2022 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.03.2021 werd ingediend door :

C. R., C. Y. (..) (R.R.: xxxxxxxxx)

nationaliteit: Colombia

geboren te Cucuta op X

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar Verzoek Internationale Bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 14.11.2018 een VIB in. Op 21.01.2021 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de status subsidiaire bescherming. De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan 2 jaar en 2 – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou uitmaken van haar sociaal leven. Hier kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een sociaal leven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Om dezelfde reden is het inroepen van art. 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie eveneens niet van toepassing. Wat betreft het aangehaalde element van de gezinseenheid kan dit niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, aangezien de dochter van haar betrokkene net zoals het gezin van deze dochter evenmin legaal in België verblijft. Zij kunnen dus samen afreizen naar hun land van herkomst om zich in regel te stellen met de Immigratiewetgeving.

Betrokkene verwijst naar haar medische toestand en zij legt medische attesten voor, namelijk een bewijs van operatie van 16.01.2020 en een formulier van een aanvraag voor een medisch examen van 26.11.2020. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit deze medische attesten niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen

medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Betrokkene verwijst naar de sanitaire crisis en de sluiting van de grenzen, waarbij alle niet-essentiële reizen vanuit en naar België worden verboden. Het Ministerieel Besluit met in begrip van het reisverbod is ondertussen opgeheven en is dus niet meer van toepassing. Bovendien kan opgemerkt worden dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont eveneens niet aan dat zij als Colombiaanse onderdane vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar Colombia terug te keren om volgens de gewone procedure haar aanvraag in te dienen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij tijdens haar reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in haar land van herkomst.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2018 in België verblijft, dat zij lessen Frans volgde via D'Clic, dat zij verschillende positieve getuigenverklaringen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.5. Op 17 oktober 2022 wordt de verzoekende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

de mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: C. R. C. Y. (..)

Geboortedatum: 25.06.1965

Geboorteplaats: Cucuta

Nationaliteit: Colombia

Wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Binnen 30 dagen na de kennisgeving

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grond gebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf , de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van de volgende feiten: krachtens artikel 7 eerste lid ,1e van de wet van 15 december 1980 verblijft hij in het rijk zonde houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokken is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot de verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind , het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actuele aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België.

Het gezins- en familieleven: een tijdelijke terugkeer betekent geen definitieve scheiding van de hier opgebouwde banden.

De gezondheidstoestand: uit het administratie dossier noch uit de aanvraag blijkt dat de betrokkene medische problemen zou hebben van die aard dat ze niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“UITEENZETTING VAN HET ENIGE MIDDEL

Kennelijke appreciatiefout en schending van :

artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens (hierna "EVRM");

artikels 7 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest");

artikels 7, 9bis, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna "Vw of "Vreemdelingenwet");

artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;

het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;

• Aangehaalde rechtsnormen

Artikel 8 van het EVRM vereist een analyse van de evenredigheid van de maatregel met het oog op de inmenging in de rechten die de maatregel beoogt te beschermen, namelijk het recht op een privé- en gezinsleven. Artikels 7 en 52 van het Europese Handvest bevatten soortgelijke waarborgen.

Artikel 8 van het EVRM beschermt eveneens de persoonlijke levenssfeer. Het begrip "privé-leven" is als volgt omschreven:

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Dziutas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00, § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99, § 83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95, § 90, CEDH 2002- VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-111). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99, § 95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01, § 53, CEDH 2006-V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05, § 22, 28 mai 2009). » (Cour EDH, Özpinar c. Turquie, 19 octobre 2011).

Artikel 9bis VW, §1, voorziet :

« § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken ;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont. »

Artikel 74/13 VW :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de

betrokken onderdaan van een derde land. »

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinences des motifs » (RvS, 25 april 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

• Onderdelen van het middel

Eerst onderdeel

Verwerende partij schendt artikel 9bis VW en haar zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, voor zover zij overgaat tot een "principiële uitsluiting" van verschillende gronden die verzoekende partij ter staving van haar 9bis-verzoek heeft aangevoerd, zonder dat artikel 9bis VW zelf deze elementen uitsluit of zonder dat verwerende partij haar standpunt voldoende en duidelijk motiveert.

De bestreden beslissing luidt als volgt: "De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2018 in België verblijft, dat zij lessen Frans volgde via D'Clic, dat zij verschillende positieve getuigenverklaringen voorleggen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (...). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980" (pg. 2).

Zoals uiteengezet in het kader van de 9bis-aanvraag kunnen elementen tegelijkertijd als buitengewone omstandigheden worden beschouwd alsook de basis vormen van motieven ten gronde. Deze elementen hebben betrekking op de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag (zie RvS, arrest nr. 73 025 dd. 9 april 1998).

De bestreden beslissing is niet passend gemotiveerd en legt ook niet uit waarom de elementen in casu niet betrekking (kunnen) hebben op de gegrondheid van de aanvraag.

Met name is reeds geoordeeld dat sterke banden, a fortiori een reële integratie van verzoekers, uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9bis VW kunnen vormen (zie RvS arrest nr. 133 915 dd. 14 juli 2004).

Bovendien, wat betreft het medische toestand van verzoekster in het bijzonder, heeft verwerende partij er ook geen rekening mee gehouden (en een principiële uitsluiting gedaan), wegens het feit dat verzoekende partij haar 9bis-aanvraag op dit vlak had moeten actualiseren, dat het voor verzoekster niet onmogelijk is om te reizen, en dat ze een 9ter-aanvraag had moeten indienen (wou ze haar medisch toestand doen gelden).

Verzoekende partij gaat niet akkoord met deze redenering, die onwettig is.

Eerst, er kan alleen worden verwacht van een verzoeker dat hij/zij zijn/haar zaak bijwerkt als er zich ontwikkelingen hebben voorgedaan. In het onderhavige geval is het medisch toestand van verzoekster haar moeder niet veranderd. Verwerende partij kan zich niet beroepen op het enkele tijdsverloop - dat haar volledig kan worden toegerekend - om aan te nemen dat de situatie is veranderd.

Ten tweede, hoewel het niet onmogelijk is voor verzoekster om te reizen ondanks haar medisch toestand, er zij op gewezen dat haar medische toestand een omstandigheid is die het haar bijzonder

moeilijk maakt naar haar land van herkomst terug te keren. Laat ons herinneren dat de buitengewone omstandigheden in kwestie in artikel 9bis VW moeten omstandigheden zijn die het onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar het land van herkomst - quod in casu.

Ten derde, dergelijke elementen zijn volkomen toelaatbaar in het kader van een 9bis-verblijfsaanvraag, waarvoor een algemene analyse van de situatie en van de verschillende elementen en argumenten vereist is.

Artikel 9bis VW sluit niet uit dat een verzoeker zich ter ondersteuning van zijn verzoek kan beroepen op medische omstandigheden.

Artikel 9ter VW maakt het inderdaad mogelijk een verblijfsvergunning om medische redenen te verkrijgen (in het bijzondere geval dat de aandoening zo ernstig is dat zij levensgevaar oplevert of een risico van onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt wanneer er in het land van herkomst geen doeltreffende behandeling mogelijk is), maar verzoekster vraagt niettemin om rekening te houden met haar medische situatie en kwetsbaarheid bij de analyse van de uitzonderlijke omstandigheden waarop zij zich beroept (in combinatie met andere elementen) om een verblijfsrecht te verkrijgen.

Verwerende partij kan deze elementen niet zomaar uitsluiten.

De motivering is niet passend, en verwerende partij heeft artikel 9bis VW geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en motiveringsplicht. De bestreden beslissing (9bis) moet vernietigd worden.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissingen schenden het recht op een privé- en gezinsleven en zijn onevenredig, in strijd met artikelen 8 EVRM, 7 en 52 van de Handvest, alsook artikel 74/13 VW, motiveringsplichten en de evenredigheidsbeginsel.

Derde onderdeel

Het bevel om het grondgebied te verlaten, die accessoir is aan de beslissing tot weigering van verblijf (9bis), neemt de onwettigheden van laatstgenoemd beslissing over en moet derhalve op dezelfde gronden nietig worden verklaard. De nietigverklaring van de "9bis-weigeringsbeslissing" brengt de onwettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten mee, die eveneens nietig moet worden verklaard.

Vierde onderdeel

Het bevel om het grondgebied te verlaten schendt artikel 74/13 VW, en verwerende partij maakt een kennelijke appreciatiefout en schendt haar motiveringsplichten door de bestreden beslissing te motiveren als volgt : "De gezondheidstoestand: uit het administratief dossier, noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat de betrokkene medische problemen zou hebben van die aard dat ze niet zou kunnen reizen".

In haar aanvraag had verzoekende partij medische elementen naar voren gebracht en verklaard dat : "Mevrouw C. (...) lijdt aan verschillende medische problemen die, wegens haar leeftijd, in rekening gehouden moeten worden met de meest voorzichtigheid.

Verzoekster heeft een medische behandeling moeten ondergaan omdat zij een cyste op het linkeroor had. Zij werd tijdens drie uren geopereerd op 16 januari 2020, en heeft haar gehoor van het linkeroor volledig verloren (stuk 3). Dit gehoorverlies maakt haar daarom erg kwetsbaar.

Verzoekster moet regelmatig gevolgd worden door een dokter om te controleren op een mogelijke herhaling (stuk 4). Medische getuigschriften tonen aan dat een MRI van de hersenen nog nodig is om haar gezondheidstoestand te verifiëren. Mevrouw C. (...) zal een nieuwe afspraak moeten opnemen in juli 2021 om nog een MRI te doen.

De medische situatie van verzoekster maakt het onmogelijk, in ieder geval zeer moeilijk, om een aanvraag in te dienen vanuit haar land van herkomst en vormt derhalve een uitzonderlijke omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980."

Verwerende partij kan niet eenvoudigweg concluderen, zoals zij heeft gedaan, dat er geen enkel element bestaat dat verzoekster belet te reizen. Zij heeft medische afspraken en lopende medische behandelingen in België die regelmatige zorg vereisen. Verwerende partij had ten minste met deze elementen rekening moeten houden en haar beslissing ter zake moeten motiveren - quod non in casu.

De bestreden beslissing is onwettig en moet vernietigd worden."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied wordt afgeleverd, met name omdat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum. Daarnaast wordt, met verwijzing naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, ook gemotiveerd omtrent de elementen waarmee de verwerende partij bij het treffen van een verwijderingsmaatregel moet rekening houden.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

*minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. In het eerste onderdeel van het middel voert de verzoekende partij aan dat haar verblijf en integratie in België ook als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden en dat de (eerste) bestreden beslissing *"niet passend (is) gemotiveerd"* daaromtrent en overgaat tot een *"principiële uitsluiting"*. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover gesteld dat *"Deze elementen behoren tot de gegrondheid en (...) in deze fase niet (worden) behandeld"*. Bijgevolg wordt gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheid zijn. De Raad herhaalt dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. *In casu* toont de verzoekende partij met haar betoog geen omstandigheden aan die het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partij toont niet aan dat

haar verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. De omstandigheid dat de verzoekende partij hierover een andere mening heeft dan het bestuur, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk of feitelijk niet correct is. Evenmin doet de omstandigheid dat er elementen zouden zijn die zowel een buitengewone omstandigheid vormen als een motief ten gronde aan het voorgaande afbreuk.

2.6. Uit de aanvraag blijkt voorts dat verzoekende partij verwees naar medische problemen die volgens haar buitengewone omstandigheden uitmaken waarom zij de aanvraag niet in het herkomstland kan indienen. Zij wijst erop dat zij op 16 januari 2020 een operatie heeft ondergaan waarbij een cyste op het linkeroor werd verwijderd en zij het gehoor in het linkeroor volledig kwijt is. Zij moet regelmatig worden opgevolgd om te controleren op mogelijke herhaling.

In de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene verwijst naar haar medische toestand en zij legt medische attesten voor, namelijk een bewijs van operatie van 16.01.2020 en een formulier van een aanvraag voor een medisch examen van 26.11.2020. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit deze medische attesten niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”*

Verzoekende partij betoogt dat haar medische toestand niet veranderd is. Daarmee doet zij echter geen afbreuk aan de hoger geciteerde vaststelling van de verwerende partij inzake de door haar aangehaalde medische situatie. De Raad stelt op lezing van de bij de aanvraag voorgelegde medische documenten immers vast dat daarin enkel gewag wordt gemaakt van een operatie op 16 januari 2020 en dat er een postoperatieve opvolging is via consultatie bij een arts en medicatie. Blijkens de voorgelegde documenten gaat het om de periode tussen 6 juni 2019 en 18 februari 2021. Uit deze medische stukken kan aldus niet blijken dat verzoekende partij op het moment van het treffen van de eerste bestreden beslissing nog doet getuigen van een actuele medische problematiek die behandeling of opvolging vergt. De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in afbreuk te doen aan de vaststelling van de verwerende partij dat niet blijkt dat de aangehaalde medische problematiek nog langer actueel is. Bovendien, zoals de verwerende partij ook terecht motiveert, blijkt uit de voorgelegde medische stukken geenszins dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij het haar onmogelijk maakt te reizen. Met haar betoog dat het voor haar niet onmogelijk is, maar wel bijzonder moeilijk is om te reizen, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan voorgaande. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk waarom haar medische problematiek die ondertussen behandeld werd via operatie en postoperatieve opvolging het haar bijzonder moeilijk maakt te reizen. Haar subjectieve overtuiging dat zij moeilijk kan reizen omwille van het doof zijn aan één oor is niet afdoende om de motieven van de eerste bestreden beslissing inzake haar medische situatie te ontkrachten of kennelijk onredelijk te doen bevinden.

Het is voorts geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij erop te wijzen dat de wetgever voorzien heeft in een specifieke procedure waarop een vreemdeling beroep kan doen indien hij lijdt aan een ernstige ziekte en hij als gevolg daarvan niet terug kan naar het herkomstland. De Raad wijst er daarbij nog op dat de verwijzing naar de procedure voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorts niets afdoet aan het gegeven dat de verwerende partij *in casu* wel degelijk is nagegaan of de door de verzoekende partij opgeworpen medische argumenten haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, *quod non*. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij de door haar ingeroepen elementen heeft uitgesloten. Zoals

duidelijk blijkt heeft de verwerende partij gemotiveerd waarom niet is aangetoond dat de aangehaalde medische situatie een terugkeer naar het herkomstland verhindert om aldaar de aanvraag in te dienen.

2.7. In een tweede onderdeel betoogt verzoekende partij dat de bestreden beslissingen een schending inhouden van haar recht op privé- en gezinsleven.

2.8. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij er in hoofddorde op wijst dat wat betreft het gezins- en familieleven van verzoekende partij zij geen minderjarige kinderen heeft in België en voorts dat ook haar meerderjarige dochter en diens gezin illegaal in België verblijven en zij dus samen kunnen terugkeren om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving.

Verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet. Nu – voor zover zij gewag kan maken van een beschermenswaardig gezins- of familieleven met haar meerderjarige dochter en diens gezin – niet blijkt dat er zich door de bestreden beslissingen een breuk voordoet in de gezins- of familiale eenheid toont de verzoekende partij op dat vlak dan ook geen schending aan van artikel 8 EVRM.

2.9. Voor zover voorts zou moeten aangenomen worden dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat de tijdelijke scheiding ter vervulling van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven niet verstoort in de mate dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privé- en gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. Immers het loutere feit dat verzoekende partij inspanningen zou hebben gedaan om zich te integreren zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij was zich bewust van het feit dat zij illegaal, minstens precair in afwachting van de behandeling van haar verzoek tot internationale

bescherming, op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. Zij toont ook niet aan dat zij de eventueel opgebouwde sociale contacten in België niet zou kunnen onderhouden door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen.

Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezins- of privéleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103). De Raad merkt op dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

2.9. Verzoekende partij maakt ook wat betreft haar recht op privéleven geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.10. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij evenmin een schending van de artikelen 7 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aannemelijk.

2.11. Verzoekende partij betwist voorts niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij betoogt wel dat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorligt.

Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de tweede bestreden beslissing heeft de verwerende partij rekening gehouden met de elementen waarvan sprake in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Uit de bespreking hoger blijkt dat verzoekende partij met haar betoog er niet in is geslaagd afbreuk te doen aan de vaststelling dat zij geen minderjarige kinderen heeft in België en dat een terugkeer naar het herkomstland geen schending inhoudt van haar recht op gezins- en familieleven.

Voorts slaagt de verzoekende partij er evenmin in afbreuk te doen aan de motivering dat: *“De gezondheidstoestand: uit het administratie dossier noch uit de aanvraag blijkt dat de betrokkene medische problemen zou hebben van die aard dat ze niet zou kunnen reizen.”* Zij verwijst naar hetgeen zij heeft uiteengezet in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangaande haar gezondheidstoestand, maar zoals uit de bespreking onder punt 2.6. is gebleken is zij er niet in geslaagd afbreuk te doen aan de motivering dat niet blijkt dat er nog sprake is van een medische problematiek die een terugkeer naar het herkomstland verhindert.

Een schending van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.12. Nu het middel geen aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden in haar betoog dat - omwille van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing - de tweede bestreden beslissing eveneens moet vernietigd worden.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER